

POSTANOWIENIE

27 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 27 sierpnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku J. Ż.
z udziałem D. Ż.
o rozgraniczenie,
na skutek skargi kasacyjnej D. Ż.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży
z 29 września 2022 r., I Ca 257/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 września 2022 r. Sąd Okręgowy w Łomży oddalił apelację uczestnika od wyroku Sądu Rejonowego w Wysokiem Mazowieckiem z 10 czerwca 2022 r., w którym Sąd dokonał rozgraniczenia nieruchomości.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając go w całości. Wskazał, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości „wobec zastosowania przez Sąd drugiej instancji zbyt szerokiej wykładni prowadzącej do sytuacji nieodpowiadającej skutkom logicznego rozumowania”. Zdaniem uczestnika Sąd dokonał zbyt szerokiej wykładni pojęcia samoistnego posiadania, o którym mowa w art. 172 k.c., stąd pyta,

czy brak jakiejkolwiek aktywności w odniesieniu do spornej nieruchomości może zostać uznany za przejaw władania o cechach właścicielskich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa, usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawienia argumentacji przemawiającej za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter, nie należą zaś do zwykłych wątpliwości związanych z procesem stosowania prawa. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 listopada 2023 r., I CSK 4931/22). Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest także wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienie SN z 28 marca

2007 r., II CSK 84/07, z 30 listopada 2023 r., I CSK 200/23, i z 30 listopada 2023 r., I CSK 291/23).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni art. 172 k.c. Nie wskazał, na czym miałyby polegać rozbieżność w orzecznictwie, nie przywołuje orzeczeń ukazujących tę rozbieżność. Skarżący, prezentując pytanie dotyczące zakresu wykładni przesłanki samoistnego posiadania na tle art. 172 k.c., przedstawia własne twierdzenia co do stanu faktycznego niewynikające z ustaleń Sądów, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[SOP]

[ms]